

“Το γαρ πολύ της θλίψεως γεννά παραφροσύνη”

Γράφει ο Κώστας Πάππας

Αφιερώνω αυτό το άρθρο, σε όλους εκείνους τους εθελοντές συμπάροικους, ανώνυμους και επώνυμους που προσφέρουν ανιδιοτελώς τις υπηρεσίες τους στον παροικιακό ελληνισμό. Αναγκασμένοι από τις περιστάσεις να απέχουν από τις προσωπικές τους απολαύσεις, ενίοτε μακριά από τις οικογένειες και τα παιδιά τους και το μόνο που ικανοποιούν είναι η επιθυμία τους να προσφέρουν, με μόνο αντάλλαγμα την προσωπική ικανοποίηση για εκείνο που επιτυγχάνουν.

Δεν στέφονται πάντα με επιτυχία όλες οι προσπάθειες, όσο καλοπροαίρετες και αν είναι, υπάρχουν και οι αντιξοότητες που δίνουν πίκρα, απογοήτευση και θλίψη, αλλά η προσπάθεια όσο και αν είναι δύσκολη συνεχίζεται.

Αυτή είναι η μία μεριά του παροικιακού ελληνισμού, που προσφέρει ανάλογα με τις δυνατότητες της. Η άλλη μεριά είναι ο παροικιακός ελληνισμός, που είτε συμπορεύεται είτε αδρανεί, μένοντας αδιάφορος ή διαφωνεί και συστρατεύεται σε μία άλλη παροικιακή ομάδα, για να επιτύχει εκείνο που θεωρεί, ότι είναι το σωστό κατά την δική του άποψη.

Η δημοκρατία επιτρέπει τον αντίλογο και την αντιπολίτευση, αλλά με ορισμένους παραδεκτούς κανόνες. Ποιοί είναι οι κανόνες αυτοί;

Δημιουργία ομάδας, παρουσίαση του πολιτικού της προγράμματος στην παροικία και κάθοδο στην επόμενη εκλογική αναμέτρηση.

Εάν το μεγαλύτερο ποσοστό της παροικίας, έχει πεισθεί για την ορθότητα του προγράμματος, η ομάδα αυτή γίνεται η επόμενη διοίκηση.

Απροκάλυπτοι ισχυρισμοί, δηλώσεις και υπαινιγμοί, ότι η διοικούσα ομάδα εκλέγεται δια βοής η αυτοδιορίζεται, διότι δεν υπάρχει δεύτερη να διεκδικήσει την εξουσία, είναι συμπτώματα και ενδείξεις δειλίας, ηττοπάθειας, μικροψυχίας και έλλειψη ικανότητας.

Η Διοίκηση απαιτεί κόπο, ευθύνη και πολύ προσπάθεια, ενώ οι εκ των έξω ανευθύνως κρίνοντες και μη διατεθειμένοι να μπουν στη δημοκρατική διαδικασία του εκλέγεσθαι, σαν την αλεπού της παροιμίας, αφήνουν τα σταφύλια κρεμασμένα...γιατί είναι στυφά.

Στις περιπτώσεις αυτές, μερικοί, ευτυχώς ολίγοι, που δεν έχουν το σθένος να σχηματίσουν ομάδα, να αναμετρηθούν και να πείσουν την παροικία, καταφεύγουν στην υστερόβουλη και κακόπιστη αρθρογραφία.

Επιδίδονται στη συστηματική και μεθοδική λασπολογία, στην λιβελογραφία, στην ισοπέδωση προσωπικοτήτων και γίνονται οι γνωστοί κίτρινοι αρθρογράφοι, που

κατά καιρούς εμφανίζονται, σαν διάπτοντες αστέρες μικρής εμβέλειας, σε όλες τις οργανωμένες παροικίες.

Έχοντας λοιπόν, τρικυμία εν κρανίω...αρθρογραφούν, μεγιστοποιώντας και διαστρεβλώνοντας τα μηδαμινά, τα ασήμαντα και χωρίς ουσία, ψάχνοντας να βρουν φανταστικούς ενόχους και συνωμότες για να ικανοποιήσουν τα απωθημένα τους.

Κοντολογίς, μετατρέπονται σε μοντέρνους «Δον Κιχώτες» που διαπληκτίζονταν με τους...ανεμόμυλους, τους οποίους θεωρούσαν αντιπάλους.

Επικαλούνται δημοκρατικές διαδικασίες, ενώ έχουν πάρει παραμάσχαλα τα διδάγματα κείνου κει του τριπίθαμου υπουργού προπαγάνδας του Γ' Ράιχ, του Γκαίμπελς, ο οποίος έλεγε «Λάσπωσε, σπίλωσε και διέβαλε κατά κόρον τους αντιπάλους σου, και εάν κατορθώσουν να δικαιωθούν, τελικά κάτι θα μείνει», τη ρήση έκαναν ευαγγέλιο και βίβλο τους και πορεύονται, μην έχοντας τίποτα να χάσουν, αλλά ούτε και να παρουσιάσουν. Είναι οι μοντέρνοι κυνηγοί κεφαλών.

Σιβυλλικοί, διψασμένοι για εξουσία, την οποία δεν μπόρεσαν να γευτούν διότι ποτέ δεν συνεργάστηκαν επαγωγικά, απορρίπτοντας πάντα τις θέσεις των άλλων για να επιβάλλουν ετσιθελικά τις δικές τους. Μπορεί και να την γεύτηκαν, αλλά στον διάβα τους, ανεπαρκείς και ανίκανοι, ισοπέδωσαν τα πάντα και άφησαν πίσω τους ερείπια και κουρνιαχτό.

Τώρα προσπαθούν με συμπλεγματικούς υστερισμούς να διασύρουν τους πρώην συνεργάτες τους και να τους κατεβάσουν στο δικό τους επίπεδο και όταν δεν το κατορθώνουν, τους τη δίνει κατακέφαλα και φτάνουν στα άκρα του αμοραλισμού, με το να γίνονται υπεροπτικοί, είρωνες και κυνικοί.

Ωστόσο, νοιώθω την ανάγκη να υπερτιμήσω το εξής. Κατανώ απόλυτα τις αντιδράσεις τους, στις οποίες έχουν οδηγηθεί ένεκα των εκάστοτε καταστάσεων, αλλά και σε αυτό το είδος υπάρχουν ηθικοί φραγμοί.

Το να ψεύδεσαι ασύστολα και να ρίχνεις λάσπη κατά κόρο και κατά συρροή, είναι πολύ πέρα από αυτούς τους φραγμούς.

Δημιουργούν επιτροπές, όχι για κύριο σκοπό να οργανώσουν μία εκδήλωση, την οποία δεν σκέφτηκαν να οργανώσουν όταν ήσαν ενεργά μέλη των παροικιακών φορέων, διότι ουδόλως τότε τους ενδιέφερε.

Η εκδήλωση είναι ο επίσημος μανδύας για να αυτοπροβληθούν. Ο απώτερος σκοπός, καθ' όσον τα γεγονότα αποδεικνύουν, είναι να τιμωρήσουν τους παροικιακούς θεσμούς, τους οποίους δεν μπόρεσαν να αλώσουν, με το να τους ταπεινώσουν, με το να τους βάλουν μέλη σαν ουραγούς και έπειτα να τους αδειάσουν για να ανέβουν εκείνοι.

Κυκλοφορούν ασύδοτοι, σαν παροικιακοί ελεύθεροι σκοπευτές, βάλουν από το απυρόβλητο μια και δεν ανήκουν πουθενά, με σκοπό να βλάψουν και να μειώσουν τους θεσμούς που κάποτε αυτοί υπηρετούσαν, με το σκεπτικό του Λουδοβίκου 14^{ου}, του «βασιλιά Ήλιου» που συνήθιζε να λέει "Après moi le

deluge”, «μετά από μένα το χάος», διότι έτσι νομίζουν, ότι είναι οι μοναδικοί και αναντικατάστατοι. Τρομάρα τους!!